

† LUCIAN
DIN MILA LUI DUMNEZEU
EPISCOP AL CARANSEBEȘULUI

Scrisoarea pastorală adresată preacuviosului cin monahal, preacucernicului cler și credincioșilor din cuprinsul eparhiei cu ocazia sărbătorii Nașterii Domnului, Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Dacă praznicul Învierii lui Hristos este sensul vieții și al unității noastre de credință și de mărturisire, concretizat în jurul Sfântului Potir, atunci cu siguranță sărbătoarea Nașterii lui Hristos este și va rămâne praznicul unității de credință pentru toți credincioșii, în general, și, în mod special, pentru fiecare familie de creștini autentici care pot vedea în icoana Nașterii Pruncului Divin reprezentarea familiei binecuvântate de Dumnezeu. La acest mărit praznic, familia se reunește mai întâi la Sfânta Liturghie, împărtășindu-se cu Trupul și Sângele Domnului Hristos și mai apoi acasă, căutând fiecare *să placă aproapelui său, la ce este bine spre zidire* (Romani 15, 2). La Nașterea Domnului nu putem merge în altă parte și nu putem fi oriunde, întrucât credinciosul practicant, conștient și conștiincios, trebuie să meargă la Sfânta Biserică – Noul Betleem, căci fiecare biserică ortodoxă are un loc special în Altar, care se numește proscomidiar și care simbolizează peștera unde S-a născut Mântuitorul Hristos. Credinciosul activ la praznicul Crăciunului, în unitate de credință cu ceilalți credincioși prezenți, participă la toate slujbele Bisericii, se cuminecă cu Sfintele Taine și continuă bucuria comuniunii în familie cu cei dragi, cultivând astfel în mod deplin roadele Duhului Sfânt, arătând lumii întregi că *cei ce sunt ai lui Hristos Iisus și-au răstignit trupul împreună cu patimile și cu poftele Lui și dacă trăim în Duhul, în Duhul trebuie să și umblăm* (Galateni 5, 24-25).

Iubiți credincioși și credincioase,

Vedem foarte limpede că sărbătoarea Nașterii Domnului este praznicul unității de credință, iar această unitate de credință se manifestă prin iubirea pe care noi o arătăm față de Dumnezeu și față de aproapele nostru. La Crăciun suntem chemați, pe de o parte, să ne alăturăm păstorilor și magilor care cu multă dragoste *au alergat și au călătorit* ca să-L vadă pe Pruncul Iisus, să se închine Lui și să-L binevestească lumii întregi, iar, pe de altă parte, la acest

praznic suntem invitați să fim aproape de familia noastră, aproape de familia duhovnicească din care facem parte, respectiv comunitatea de credincioși adunați în jurul unei biserici și, nu în ultimul rând, să fim aproape de toți oamenii, *căci toată Legea se cuprinde într-un singur cuvânt, în acesta: iubește pe aproapele tău ca pe tine însuși* (Galateni 5, 14).

Unitatea de credință trebuie împletită cu dragostea desăvârșită, nefățarnică și întotdeauna cu jertfelnicie împărtășită. Ucenicul iubit al Mântuitorului ne spune atât de frumos: *Fiii mei, să nu iubim cu vorba, numai din gură, ci cu fapta și cu adevărul* (1 Ioan 3, 18) *căci noi am cunoscut și am crezut iubirea pe care Dumnezeu o are către noi. Dumnezeu este iubire și cel ce rămâne în iubire rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu rămâne întru el* (1 Ioan 4, 6). Având credință în Dumnezeu și păstrând unitatea cu multă dragoste, împlinim un alt cuvânt al Sfântului Apostol Ioan, care ne spune că *dragostea este de la Dumnezeu și oricine iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu* (1 Ioan 4,7). Ce bine și ce frumos ar fi dacă am înțelege aceste cuvinte și dacă ne-am dori cu adevărat să rămânem în iubirea lui Dumnezeu și, iubind, să ne naștem din Dumnezeu și să-L cunoaștem cu adevărat pe Cel Care ne-a răscumpărat. Nu putem vorbi de unitate de credință fără iubire autentică. La praznicul Nașterii Domnului se întâlnesc duhovnicește cei de o credință și cei care au înțeles porunca iubirii. Păstorii și magii au crezut cu adevărat că Îl vor vedea pe Pruncul Mesia și dragostea a umplut inima lor. Așadar, la credință și iubire suntem îndemnați și noi la această sărbătoare a unității și comuniunii, primindu-L în inima noastră pe Hristos, ca El să ne dea putere pentru a deveni *fii ai luminii* (cf. Efeseni 5, 8) și *fii ai lui Dumnezeu* (cf. Ioan 1, 12).

Iubiți frați creștini,

În aceste vremuri de mare dezbinare, într-o societate aflată în derută, într-o lume a contrariilor și controverselor, credinciosul practicant este chemat să mărturisească cu toată ființa sa că doar Iisus Hristos ne poate ajuta și ne poate ridica din nepăsarea și nesimțirea spirituală în care lumea contemporană a căzut. În unitate de credință, adunați la acest praznic luminos în jurul *Peșterii din Betleem*, să încercăm să fim mai buni și mai iubitori de Dumnezeu și de aproapele, luptând până la sfârșitul vieții *lupta cea bună și păzind credința cea adevărată* (cf. 2 Timotei 4, 7).

Încheiem peste câteva zile Anul Centenarului – 2018 – *Anul unității de credință și de neam*, dar și în anul care se apropie – 2019 – ca de altfel în fiecare an, avem aceeași chemare la unitate de credință, întrucât la fiecare Sfântă Liturghie ascultăm ectenia care se rostește înainte de Rugăciunea Domnească: *Unitatea credinței și împărtășirea Sfântului Duh cerând, pe noi înșine și unii pe alții și toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm și*

cu toții răspundem zicând *Ție, Doamne*. Așadar, în fiecare an și în fiecare zi liturgică, Sfânta Biserică ne așteaptă la unitate de credință, la părtășia Sfântului Duh, la o viață spirituală asumată și închinată lui Hristos – Mântuitorul lumii.

Cu acest îndemn și cu acest mesaj, suntem datori să-L întâmpinăm și noi pe Pruncul Divin, Care ne cheamă pe toți la unitate de credință și la iubire împărtășită, căci Domnul Hristos ne spune în Evanghelia Sa: *să nu se tulbure inima voastră; credeți în Dumnezeu, credeți și în Mine* (Ioan 14, 1). Așadar, având inima plină de credință și de iubire, să prăznuim duhovnicește și cu toții să ne închinăm Celui Care a venit la noi *să Se nască, să crească și să ne mântuiască*.

Vă dorim un praznic binecuvântat, sărbători cu pace în continuare și anul 2019, care se apropie, să ne aducă numai bucurii în Duhul Sfânt, multă înțelepciune și pace pe pământ. Amin.

Al vostru către Domnul rugător și de tot binele doritor,

† LUCIAN
Episcop al Caransebeșului